

SPOROČILO ZLATE RIBICE - za otroke

Navdihujoča
zgodba,
ki te bo
vodila
po poti
tvojih sanj.

Robert Goreta

SPOROČILO ZLATE RIBICE - za otroke

*Navdihujoča zgodba,
ki te bo vodila po poti tvojih sanj.*

Robert Goreta

**Če ti je ta zgodba všeč in če čutiš, da bi bila komurkoli v pomoč na njegovi poti osebne in duhovne rasti – prosim, pošlji mu jo naprej po e-pošti. Hvala!
Seveda pa to e-knjigo v nespremenjeni obliki lahko dodaš tudi na svojo spletno stran ali posreduješ svojim naročnikom na e-novice.**

Robert Goreta: SPOROČILO ZLATE RIBICE – za otroke

Izdal in založil: OSEBNA RAST, Robert Goreta s.p.

Lektura: Ljuba Žerovc

Oprema naslovnice: Robert Goreta

Oblikovanje in prelom: Robert Goreta

Brezje, februar 2016

Spletne strani avtorja zgodbe: www.robortgoreta.si
www.osebna-rast.com
www.e-knjigarna.si

E-pošta avtorja zgodbe: robort@robortgoreta.si

© *Avtorske pravice ima OSEBNA RAST, Robert Goreta s.p.*

SPOROČILO ZLATE RIBICE

Nekoč, pred mnogimi, mnogimi leti, je v Velikem morju živela Zlata ribica. V tem morju je bilo na tisoče, na milijone ribic, vendar pa je bila ona nekaj posebnega - imela je izjemen dar, da je vsakomur, ki jo je ujel in jo nato vrge nazaj v morje, izpolnila tri srčne želje. Ribiči iz vsega sveta so hodili k Velikemu morju in si želeli, da bi bili oni tisti srečneži, ki jo bodo ujeli in jim bo tako izpolnila tri srčne želje. Ker pa je bilo v Velikem morju mnogo ribic, a samo ena je bila zlata, je bil to pravi podvig, če jo je ribič uspel ujeti.

Ribiči so poskušali marsikaj, da bi jo ujeli. Nekateri so imeli velike mreže, pa kaj velike, ogromne mreže, in so tako naenkrat ujeli na tisoče ribic. Vendar Zlata ribica se je tem velikim mrežam vedno uspešno izogibala. Vedela je, da s temi mrežami lovijo pohlepni ljudje, ki jim je mar le za materialne dobrine ter si želijo prigrabiti čim več zase. In ne samo to, čutila je, da ti ljudje ne živijo v srcu, da ne spoštujejo sebe, sveta in življenja. Da kljub temu, da so uspešni, niso še uspeli svojih znanj, talentov in darov podeliti z drugimi in tako obogatiti še ostalih ljudi.

Največ uspeha pri lovljenju Zlate ribice so imeli tisti ribiči, ki so k lovljenju pristopili kot majhni otroci, brez kakršnihkoli posebnih pričakovanj. K Velikemu morju so prišli predvsem zato, ker so uživali v miru, tišini, spokoju in jim je bilo preprosto čudovito ribariti. Ti ribiči, kolikor rib so že ujeli, so jih zase zadržali le toliko, da je njihova družina imela za preživetje, ostali odvečni ulov pa so spustili nazaj v vodo.

Vedeli so, da jim bo Veliko morje vedno dalo toliko, kot v določenem trenutku potrebujejo za srečo, zdravje, in da, ko bodo resnično v stiski, jim bo Zlata ribica priskočila na pomoč. Tisti, ki so ujeli Zlato ribico, so imeli različne srčne želje – od novega dela, srečnega partnerstva, čudovite družine ... pa vse do finančne svobode, poslovnega uspeha in potovanja širom sveta. Vsaka želja je bila vredna, dobra, in je izviralala iz globine njihove duše.

Tako je bilo mnogo tisočletij in ribiči iz vsega sveta so prihajali k Velikemu morju v upanju, da najdejo Zlato ribico, ki izpolnjuje srčne želje. Sčasoma so začeli ribiči opazati, da je Zlato ribico mogoče ujeti vedno bolj redko, da je bil že pravi čudež, da so jo sploh ujeli. Zdelo se je kot da Zlate ribice ni več, da je poginila, da jo je pojedla velika riba, ali pa da jo je ujel kakšen pohlepen ribič in jo zaprl v svoj akvarij.

Zgodb o dogodivščinah Zlate ribice, kje je, kam je odšla, kdaj se zopet vrne ... je bilo na milijone. Vsak ribič si je po svoje razlagal, zakaj ni več Zlate ribice. Dežele celotnega planeta je zajela nepopisna žalost in spraševali so se: *»Le kako bomo živeli brez Zlate ribice? Le kdo nam bo uresničeval naše srčne želje? Kako bomo preživeli v teh težkih časih? Kako naj ustvarjam, izražam svojo ustvarjalnost? Kako naj plešem, pojem, pišem, se veselim?«*

V vsakem prebivalcu planeta so se začeli porajati številni dvomi, strahovi, omejujoča prepričanja – vse, kar je bilo dolga leta v njih potlačeno, neizraženo, neizjokano, zanikano, zavrženo ... Vse je kot vihar začinjalo prihajati na površje. Ljudje so bili jezni, užaloščeni, brez vizije, brez smisla življenja, brez upanja ... in kar je najhuje – prepričani so bili, da na tem svetu ne obstaja ljubezen. Da je ni več, da je ljubezen umrla skupaj z Zlato ribico, z ribico, ki je ljudem prinašala upanje, radost, srečo, obilje ...

Oh, kaj bi dali ljudje, da bi se Zlata ribica zopet vrnila k njim in jim podarila to, kar iščejo, česar si želijo in po čemer hrepenijo. Zdelo se je, kot da je nad planet prišla neskončna tema, da vsi le še čakajo na konec sveta, saj njihovega upanja v boljšo prihodnost - Zlate ribice - ni bilo na spregled že dolga tisočletja.

Ustno in tudi pisno so se ohranile številne zgodbe o tej čudežni Zlati ribici. Ljudje so jih neprestano prebirali, študirali, razmišljali ... še pozno v noč so bdeli nad temi knjigami in iskali rešitev. A zaman ... zdelo se je, kot da se vsakogar skrivnost Zlate ribice izogiba, da je Zlata ribica le še pravljica, mit iz daljne preteklosti, ko je svet z njeno pomočjo še ohranjal upanje v boljšo, svetlejšo prihodnost in svoje srčne želje.

Kaj sedaj? Po kateri poti naprej? Kako izraziti sebe in svoje talente? Kako biti pristen in ljubeč? Kako biti radosten in srečen? Celo modreci, ki so živeli visoko v gorah v votlinah in ki so ure in ure meditirali, niso poznali odgovora. Res, bilo je, kot da je popoln mrak zajel tudi ume najbolj pametnih moških in žensk na planetu. In v upanju, da bo kaj boljše, da se Zlata ribica zopet vrne v Veliko morje, so začeli graditi velike templje, cerkve, gradove ... vsak arhitekt in gradbenik je kar tekmoval, kako bo ustvaril še večjo zgradbo, še večji tempelj, še večjo cerkev. Gradili so strogo po sveti geometriji, tako da je bilo vse pravilno izračunano, preračunano in vsak kamen je bil na točno določenem mestu usklajen z astrološkim koledarjem, z Luno, s Soncem ... a vseeno, Zlate ribice še vedno ni bilo na spregled.

Upanje je začelo korak za korakom postajati vse manjše in manjše, dokler ni prišel dan, ko se je ljudem zdelo vse skupaj brezupno. Planet, ki je bil nekoč planet ljubezni, radosti, življenja in obilja, je postal planet strahu, dvomov, nezaupanja, žalosti ... Ta planet so na vsakih 100 let obiskali tudi Vesoljci, ki so bili pretreseni, kako je vsakič, ko ga obišejo, bolj brezupno, žalostno ... in spoznali so, da je potrebno nekaj storiti, da se na ta planet zopet vrne svetloba.

Tako so začeli Vesoljci v mislih pošiljati ljudem sporočila o upanju, ljubezni, radosti, da bo kmalu boljše, da so bitja ljubezni, da je življenje ena sama radost, smeh, ples, veselje, navdušenje ... Najbolj so uspeli izboljšati svoje življenje tisti, ki so sprejemali tovrstna sporočila, saj so imeli veliko sledilcev, in vsak, ki je prišel k njim, jim je za tovrstna sporočila plačal. Tisti, ki so šli k tem sprejemalcem sporočil, so sicer uspeli za malenkost izboljšati svoje življenje, zmanjšati strahove in majhna lučka se jim je pokazala na koncu predora. A kljub vsem naporom je bila ta lučka vseeno še precej manjša, kot pa je bila v času Zlate ribice.

Več kot 90 % ljudi je tako kljub vsem duhovnim učiteljem, znanju in sposobnostim še vedno tavalo v temi. Sčasoma pa so tudi že pozabili na obdobje Zlate ribice, saj se le-to nekako ni skladalo z življenjem, ki so ga sedaj živeli. Sklenili so, da je Zlata ribica le še mit, Vesoljci pa kljub vsej tehnologiji, ki so jo premogli, niso več vedeli, kako pomagati ljudem. In tako so odšli ... ter pustili nekoč čudoviti planet še naprej v temi. Najbolj modri so začeli iskati sporočila v različnih svetih knjigah, spisih ... to jim je dalo nek vpogled, da obstaja še nekaj več, da je možno, da bi bilo spet tako kot v času Zlate ribice, vendar kaj, ko niso vedeli, »KAKO?« naj bo zopet tako!

Dokler se ni zgodilo nekaj nedoumljivega ... Majhen fantič je nekega dne začutil močno željo po tem, da bi šel ribarit. Nihče ne ve, kaj ga je »pičilo«, a globoko v sebi je čutil – moram iti

ribariti. In je šel ... Še nikoli v življenju ni ribaril in tako tudi ni imel primerne ribiške palice. Zato si jo je kar sam izdelal iz dolge vrbove veje in nekaj kosov trpežne vrvice. Njegova ribiška palica ni bila sicer najnovejši tehnološki dosežek, a to ni bilo pomembno – bila je preprosta in izdelana iz srca.

Otroci in tudi odrasli so se mu smejali in ga zbadali, ko so gledali njegovo preprosto ribiško palico. To zbadanje in norčevanje ga je sicer v duši zelo bolelo, a se ni vdal – čutil je, da mora izpolniti tisto, kar si je zadal, in tako se je nekega zgodnjega jutra, ko so še vsi spali, ko še niti petelini niso zakikirikali, naskrivaj izmuznil iz domače hiše in šel proti Velikemu morju. Bil je prvič tu, niti v mislih si ni mogel predstavljati, kako mogočno je to morje, kakšni veliki valovi udarjajo ob skale in kako je močan tok. Za trenutek se je kar prestrašil in se je že želel obrniti, a vseeno ga je nekaj gnalo naprej. Moram ribariti, moram ribariti, moram ribariti ... je odzvanjalo v njem ...

Skoraj pol dneva je iskal primerno in mirno mesto za ribarjenje. Ko ga je končno našel, je olajšano zavzdihnil, preplavila ga je globoka hvaležnost, in tako se je usedel na veliko skalo, odložil torbo in odvečna oblačila in v vodo vrgel svoj preprosti trnek. Ko je bil trnek že v vodi, se je žalostno spomnil, da nima vabe za ribe. Ob vsem tem iskanju pravega mesta za ribarjenje je pozabil poiskati primerno vabo.

Bil je obupan, žalosten ... po vsej tej dolgo prehojeni poti in iskanju primerne mesta je zajokal. Ko ni vedel, kaj bi storil, je le zaprl svoje oči in si v mislih predstavljal, da je na koncu njegovega trnka vaba. Ni vedel, kakšna je, ni vedel, ali je prava ali ni, ali jo bodo ribe imele rade ali ne ... preprosto si je z očmi malega otroka v mislih predstavljal vabo, ki JE na trnku. Občutil je, da je ta vaba že tam. Predstavljal si je, da bo to vabo prijela ravno prava riba. Nenadoma je začutil, da mu je nekaj padlo na glavo. Ni bilo nekaj velikega, tako da se mu je sprva zdelo, da je to ptičji kakec.

Z roko je šel preko las in tam našel – majhen košček ribe. Očitno ga je »naključno« spustil galeb, ki je letel nad njim. Mali fantič preprosto ni mogel verjeti, da je to mogoče, da se je njegova »vaba« pojavila iz »nič«. Z največjim veseljem in navdušenjem je ta košček ribe nataknil na trnek in ga vrgel v vodo. In potem je brez kakšnih posebnih pričakovanj čakal ... Opazoval je galeba, ki je letel blizu njega in se mu je v mislih zahvalil za njegovo dobroto – podarjeno ribo. Čeprav ni vedel, ali je to isti galeb, se mu je vseeno srčno zahvalil, saj je bil prepričan, da so si vsi galebi med seboj bratje in sestre in da bo le-ta že posredoval zahvalo pravemu galebu, ki mu je »dostavil« ribo.

»O, fant, kako uživam!«, si je mislil sam pri sebi in ti občutki notranjega miru, radosti, harmonije so preplavili celotno njegovo bitje. V tem stanju je bil brez misli, brez pričakovanj, le opazoval je Veliko morje. Nenadoma pa presenečenje – nekdo je zagrabil njegovo vabo, palica se je nagnila, vrvica se je napela ... in vedel je, da je nekaj ujel. Počasi je začel krajšati in krajšati dolžino vrvice, dokler je ni toliko potegnul iz vode, da je ugledal svoj ulov.

Bil je kar malo razočaran, saj je pričakoval večji ulov, ujel pa je le eno majhno ribico, ki pa je bila nekoliko nenavadno »pobarvana« - bila je zlata! V tistem trenutku se je spomnil na pripoved svojega dedka o Zlati ribici in vedel je, da je to ona. Vprašal jo je: »Ali si ti Zlata ribica?« Na njegovo veliko veselje mu je dejala: »Da, fantič, jaz sem Zlata ribica, tista, ki jo

že tisočletja iščete na tem planetu.« Potem je nadaljevala: »*Odločila sem se, da se po vseh teh tisočletjih še enkrat vrnem, da ti predam naprej pomembno sporočilo. Tebe sem izbrala, da boš ti »Tisti«, ki bo predal ljudem naprej **modrost Zlate ribice**. Tvoje življenjsko poslanstvo je, da to, kar ti bom povedala, razširiš naprej med ljudi, v vsak kotiček tega planeta. Si pripravljen sprejeti to nalogo? Si dovolj močan, pogumen, iskrov, ljubeč in zagnan, da boš temu sledil in povedal vsakemu, ki ga poznaš, to, kar ti bom povedala?*«

Oči malega fantiča so se razširile, njegove zenice so bile takšne kot da bi pred njim ležalo vse bogastvo tega sveta. Globoko v sebi je vedel, da je dejansko temu tako, saj je pred njim Zlata ribica, ki mu bo sedaj razkrila, kar so tisočletja zaman iskali največji umi na planetu. Zavedal se je, da bo od sedaj dalje na planetu svetloba, da bo zasijala ljubezen in da se bo v srca vseh ljudi naselil mir. Pred očmi se mu je razodela celotna slika, kako bo vse skupaj potekalo.

Zdelo se mu je, kot da je Zlata ribica »vstopila« v njegove misli in mu pokazala prihodnost. Nežno je držal v roki Zlato ribico, ji prikimal, ter dejal: »*Da, dovolj sem močan, pogumen in zagnan, da bom sledil temu, kar mi boš povedala, in da bom tvojo skrivnost ponese do vsakogar na tem planetu, ki ga bom srečal. Pripravljen sem! Prosim, povej mi svojo skrivnost, Zlata ribica.*« In Zlata ribica je začela govoriti ...

Ko ti je tvoj dedek povedal (da, tudi to vem, saj sem mu jaz naročila v mislih, naj ti jo pove) za zgodbo o Zlati ribici, je bil to začetek, da se je v tvoje misli zasadilo seme o tem, da Zlata ribica obstaja. Ko si prejele sedel na skali in si čakal na svoj »ulov«, si dejansko uporabil vsa načela, ki ti jih bom sedaj razodela. Zakaj sem se za toliko tisočletij umaknila? Zakaj se nisem pustila ujeti nobenemu ribiču? Zakaj sem izginila in tako posledično povzročila, da so se ljudje začeli utapljati v mraku, v žalosti, v nesreči ...

Preprosto zato, ker sem uvidela, da tistim srčnim ljudem, ki so me ujeli, bolj malo pomagam s tem, ko jim izpolnim njihove tri želje. Ko sem jim jih izpolnila in so dobili tisto, česar so si želeli, so čez čas zopet hrepeneli po nečem in niso vedeli, kako naj pridejo do tega. Dan za dnem so prihajali na obalo Velikega morja, da bi me spet ujeli in da bi jim spet izpolnila njihove srčne želje. Vsakomur sem se, ne glede na to, kako srčen in dober človek je bil, pustila ujeti samo enkrat. Nihče v vseh teh tisočletjih, ko so me lovili, me ni ujel dvakrat.

S kotičkom svojih oči sem opazovala na daljavo, kaj se dogaja z ljudmi, ki sem jim uresničila njihove tri želje, a sem vedno žalostna in razočarana ugotovila, da v njihovem življenju ni prišlo do spremembe. Še vedno so bili tam, kjer so bil pred tem, preden so me ujeli. Še vedno so bili jezni, žalostni, bolni, lačni, nesrečni ... Nobena moja izpolnitev želja jim ni pomagala do trajne sreče, radosti in ljubezni. Zato sem se odločila, da se umaknem. Težko mi je bilo sprejeti to odločitev, a sem jo morala – v najvišje dobro celotnega planeta. Vem, da razumeš, kaj ti želim povedati.

Mali fantič je v znak razumevanja prikimal in Zlata ribica je nadaljevala ... V vseh teh tisočletjih sem iskala način, kako najbolj enostavno predstaviti ljudem, da imajo oni sami sposobnosti, da si uresničijo vse svoje želje, ter jim povedati, da že v tem trenutku vedo več kot mislijo. Da jim je celotno znanje stvarstva na voljo na vsakem koraku, če so le pripravljeni prisluhniti svoji notranji modrosti in se povezati z Velikim morjem.

Ali vidiš to Veliko morje, iz katerega si me potegnil? To Veliko morje je Velika modrost, to je brezmejen kraj, kjer je vse mogoče in kjer se vse v trenutku uresniči. Na tem planetu imaš »zavoro«, kateri se reče čas, zato je treba malo počakati, da se ti želja uresniči, a zagotovo se ti vedno, če si le dovolj jasen, določen in vztrajen v svoji nameri in sliki. Jaz sem s svojo sposobnostjo trenutnega uresničevanja želja sicer pomagala mnogim ljudem, a sem jih obenem tudi »oropala« spoznanja, da so oni samim sebi ustvarjalci svoje usode s svojimi mislimi, svojim občutki in s svojo domišljijo. Dejansko pa si to ti, ko si sedel na skali ob Velikem morju in ribaril, vse uporabil v praksi. Nisi se spraševal »KAKO?« boš dobil vabo za ribo, temveč si si preprosto zamislil, da je že vaba na tvojem trnku, občutil si, da je to že res, in v tem nevtralnem stanju misli, ko si bil kot majhen otrok, si tudi dobil želeno. Galeb je »nezavedno« odgovoril na tvoje misli, občutke in domišljijo ter ti podaril vabo, ki je dobesedno padla z neba.

To sposobnost ustvarjanja iz »nič« s pomočjo misli, občutkov in domišljije imajo vsi ljudje. Stvarnik ti je dal to darilo ob rojstvu. Skozi misli in besede ustvarjaš harmonijo v svojem življenju in v skladu s to tvojo notranjo harmonijo privabiš dogodke, ljudi in stvari v svoje življenje. Pot, po kateri boš šel, je tvoja svobodna volja. Ljudje se žal v vseh teh tisočletjih moje odsotnosti še niso naučili delati z mislimi, z energijo in s svojimi občutki. Niso vedeli, da z njimi ustvarjajo ter da je njihova domišljija glavni vir vsega dobrega. V neki vaši sveti knjigi piše: »Človek je to, kar misli v srcu.« in to je tudi večna duhovna resnica. Zapomni si jo in v življenju ti bo mnogo lažje.

V času moje odsotnosti so »mogočni« ljudje na tem planetu iznašli številne religije, ki govorijo o Bogu nekje tam zgoraj, daleč od tebe, daleč od srca. S tem so te želeli usmeriti navzven, namesto navznoter, hoteli so da verjameš le temu, kar vidiš s svojimi fizičnimi očmi. Toda ti si več kot le telo, ti si več in brezčasen, ti si dejansko to, kar sem jaz – Zlata ribica, vendar tega nisi vedel. Vidim, da me gledaš z nejevero in da se mi malo nasmihaš, a to je resnično skrivnost vseh skrivnosti, ki je v svetih spisih niste znali razvozlati – da **je vsak človek samemu sebi Zlata ribica.**

Torej, moč je v tebi, ne izven tebe. Kaj boš storil s to močjo? Ali jo boš uporabil v najvišje dobro celotnega Stvarstva? Sam si odgovori. Ko boš moje sporočilo predajal naprej, te morda mnogi ne bodo razumeli, ne bodo želeli dojeti, da je domišljija tista, ki ustvarja, in da s svojimi mislimi ustvarjajo svoje življenje. A nič ne de – ko je učitelj pripravljen, pride učenec, zato le zvesto sledi poti, ki sem ti jo povedala. Življenjske resnice deli naprej, širi jih med ljudmi, da se bodo začeli zavedati moči skupinske misli in da lahko še kako neprijetno in nesrečno situacijo spremenijo, ko se usmerijo na konec, na želeno stanje. Povej ljudem, da naj jih ne bo strah, čeprav v tem trenutku morda nimajo volje, časa, energije ... Da naj se le osredotočijo s svojim občutki, mislimi, domišljijo in besedami na želeno stanje, za ostalo pa bo poskrbelo Veliko morje.

Dragi fantič, predala sem ti sporočilo in čutim, da si ga razumel v vsej svoji polnosti in da ga boš z lahkoto predal naprej drugim ljudem. Če ti karkoli še ni jasno, me vprašaj in ti bom odgovorila, v nasprotnem primeru, če že vse veš, pa te prosim, da me spustiš nazaj v Veliko morje. Če boš kdajkoli potreboval mojo pomoč in če ti ne bo karkoli jasno, le pomisli name in v mislih se bova povezala, kajti med nama je že od tvojega rojstva posebna vez. Vem da ti bo uspelo uresničiti vse zastavljene cilje in da boš živel svoje življenjsko poslanstvo. Zbogom,

dragi prijatelj, in v svojem srcu vedno nosi ljubezen.

To so bile zadnje besede Zlate ribice, ki je za vedno odplavala nazaj v Veliko morje. Mali fantič se je zavedal velike odgovornosti, ki mu jo je naložila Zlata ribica, a hkrati je tudi vedel, da ima v sebi vse znanje, ki ga potrebuje, **kajti on je – Zlata ribica.** :-)

P.S. Malemu fantičku je Zlata ribica podarila tudi naslednjo pesem, katero si lahko prepevaš:

ZLATA RIBICA

*Zlata ribica v meni živi,
vedno izpolni mi želje tri,
vse po čemer hrepenim,
z njeno pomočjo dobim.*

*Le nežno zaprem svoje oči,
močno občutim kar si želim,
v mislih vse igrivo podoživim,
se v srcu iskreno zahvalim,
ker vem, da to zares dobim.*

*Za Zlato ribico mogoče je vse,
ona čuti in vidi sliko mojih želja,
smeji se vsemu, kar je pred njo,
o, kako lepo je gledati to,
ko uživa v sliki radostno.*

*Zlata ribica v meni živi,
vedno izpolni mi želje tri,
vse po čemer hrepenim,
z njeno pomočjo dobim.*

*Kdo je ta mala Zlata ribica,
ki tako nagajivo se smehlja?
Ta Zlata ribica, si ti bitje drago,
ti lahko dosežeš vse, kar si želiš,
le zaupaj srčno, pa vse dobiš.*

O AVTORJU ZGODBE SPOROČILO ZLATE RIBICE – za otroke

Robert Goreta se je rodil decembra 1974 na Jesenicah. V prvem razredu osnovne šole se mu je poslabšal sluh in od tedaj naprej uporablja slušni aparat. Mnogi so ga takrat hoteli poslati v posebno šolo, a jim to zaradi njegovih staršev ter dveh zdravnic specialistk ni uspelo. Kljub nasprotovanju se je vpisal na Srednjo ekonomsko šolo v Radovljici in jo uspešno končal.

Po uspešno opravljenem sprejemnem izpitu je študiral marketing na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Oktobra 1998 je diplomiral z zanimivim diplomskim delom: »*Govorniške spretnosti študentov Ekonomske fakultete*« in tako postal prvi naglušni univerzitetni diplomirani ekonomist v Sloveniji.

Danes je Robert Goreta predavatelj, pisatelj, pesnik, podjetnik in plesalec ter avtor knjig *Tam, kjer je volja, tam je pot*, *Življenjski diamant*, *Več daš, več imaš!* in *Srčne zgodbe*. Med drugim je Robert tudi avtor spletnih strani www.robertgoreta.si in www.osebna-rast.com.

Robert s svojimi predavanji, seminarji in delavnicami navdušuje poslušalce po vsej Sloveniji. Več o njegovih zanimivih seminarjih in predavanjih si lahko ogledate na spletni strani www.robertgoreta.si.

Priporočamo vam obisk naslednjih Robertovih izobraževanj:

- Seminar javnega nastopanja SR(E)ČNA RETORIKA
- Predavanje SPREMENI PREPRIČANJE, SPREMENI ŽIVLJENJE

Robertu lahko pišete na e-poštni naslov: robert@robertgoreta.si in se z njim dogovorite bodisi za osebno svetovanje bodisi za izvedbo predavanja, seminarja ali delavnice v vašem podjetju.